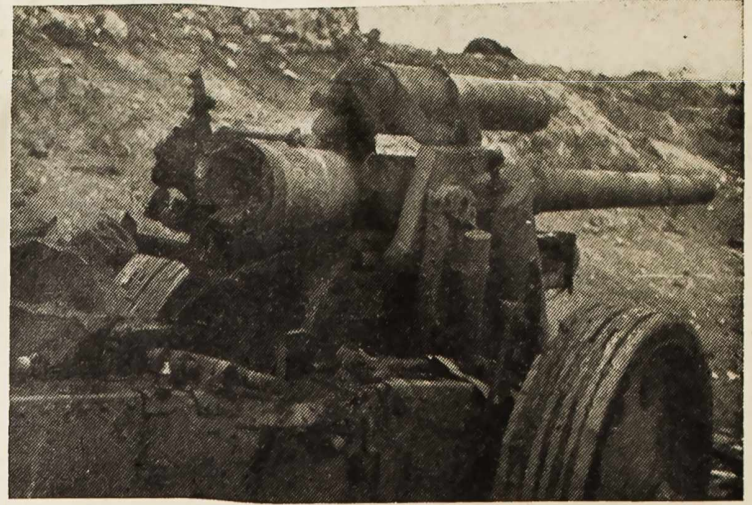

Trenutak života ovoga našeg kraja i grada

Kažu da ponekad slike govore
mnogo više nego riječi

PRVI DANI SLOBODE I SLAVLJE NARODA

Prošlo je više od 20 godina otkako je oslobođen Šibenik, više od 2 decenija od završetka jednoga teškoga ratnog perioda. Deportirani, ubijani i strijeljani od svih neprijatelja, mučeni od izdajnika, moreni glađu i strahom — građani ovoga grada dočekali su slobodu kao pobjednici.

Fašistička sila bila je slomljena širom naše zemlje. Moćne njemačke jedinice, najbolje opremljenih armija koje je svijet dotada vidio, doživjele su svoj kraj i na našim bojištima.

U košmaru poraza i rasula ne mogu se ni prepoznati pripadnici »nadjudi«, a ni njihova »neuništiva« ratna tehnika. Prve dvije snimke na našim slikama napravljene su tek nešto kasnije nego što su završene posljednje borbe u okolici Šibenika, u predjelu Trtra, za vrijeme gonjenja neprijatelja. Ostaci njemačke soldateske ova-ko su se vraćali u naš grad (slika 3).

Prva proslava 1. maja u oslobođenom Šibeniku bila je veliki događaj. Narod, zajedno sa svojim ponosnim jedinicama slavio je konačnu pobjedu i jedan od svojih najvećih praznika (slike 4 i 5). Topovi još nisu bili utihnuli, frontovi su još postojali, približavala se konačna bitka za Zagreb, a u Šibeniku se slavio prvi praznik radničke klase u prvoj slobodnoj godini. Sa zanosom, s novom snagom i s dubokom svijesti da predstoji dalek i dugotrajan napor u izgradnji ratom opustošene zemlje.

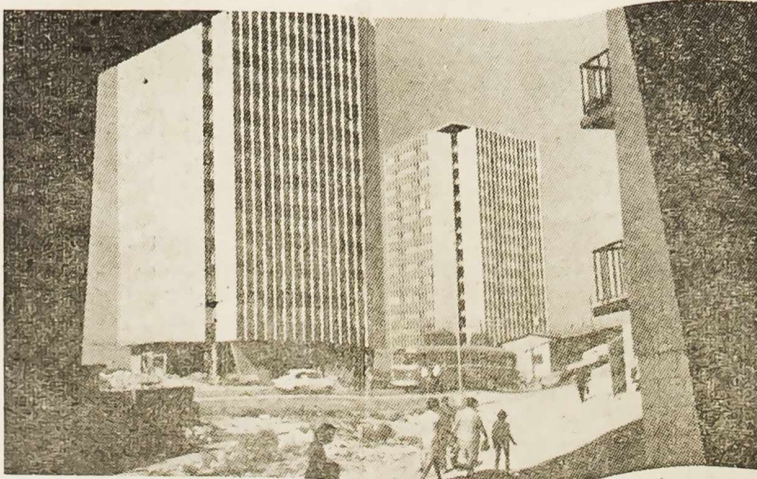
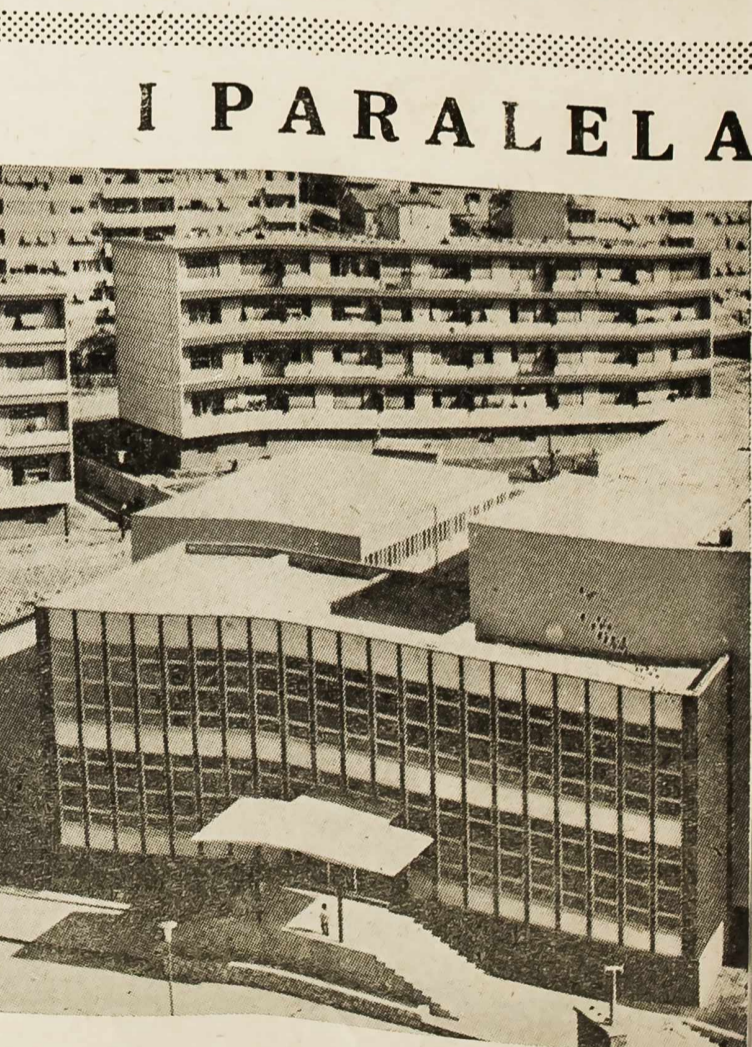
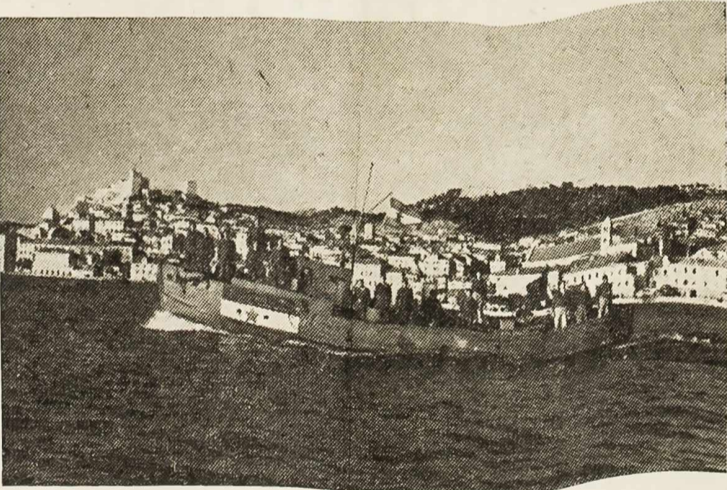
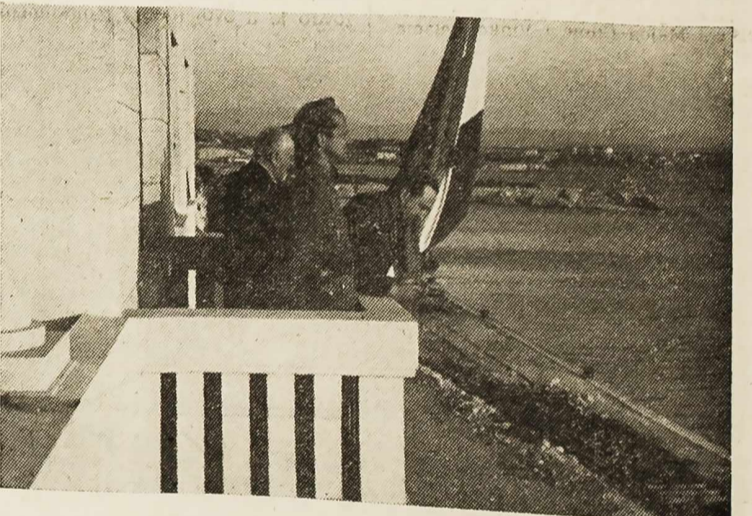
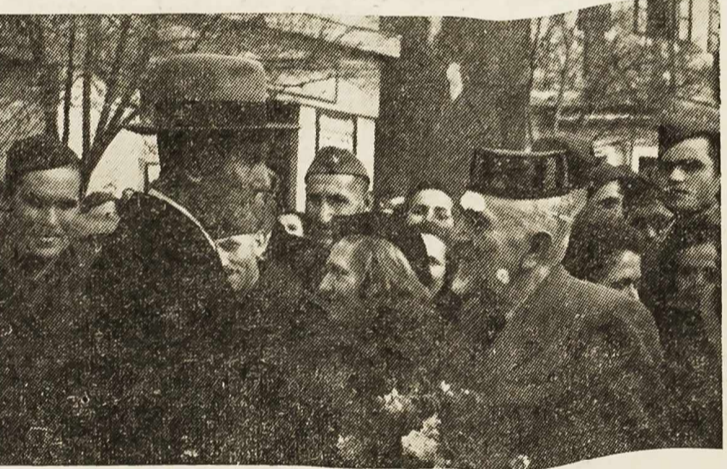
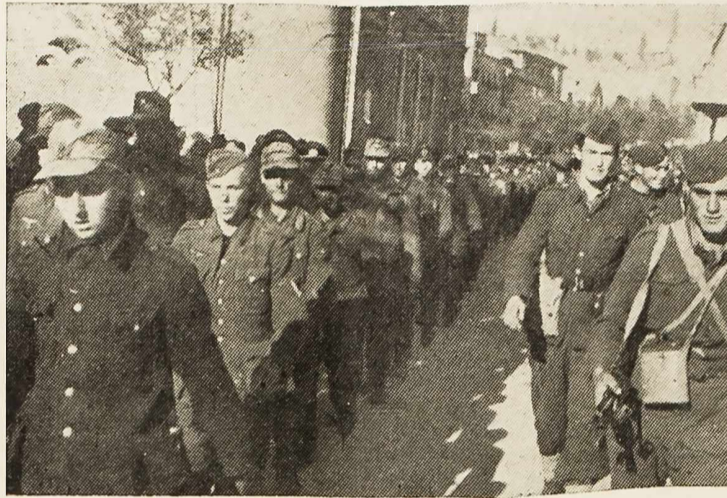
Petnaest dana prije, 14. trav-

nja 1945. godine, formirana je u Splitu prva hrvatska Narodna vlada u sastavu Demokratske Federativne Republike Jugoslavije. Na povratku iz Splita u Šibenik, gdje je bilo sjedište ZAVNOH-a, narod je priredio veličanstveni doček doktoru Vladimiru Bakariću, predsjedniku Vlade, Vladimiru Nazoru i drugim narodnim predstavnicima. Obasipani cvijećem od strane razdraganih stanovnika, prolazili su našim ulicama, zastavljali se među grupama ljudi koji su klicali Titu, slobodi i pobjedi. Veliki miting održan je pred Carinarnicom. Na njemu su govorili drug Vladimir Bakarić i Vladimir Nazor (slike 6, 7, 8 i 9).

Naša obala i jugoslavenski Jadran ponovo su slobodni. Šibenskom lukom patroliraju jedinice mlade Jugoslavenske ratne mornarice. To su one snage koje su izvojevale pobjedu na moru, sastavljene od mladih brodića i leuta, ali naoružane junaštvom ljudi ovih krajeva. To su snage koje su vršile podvige dotada nepoznate u ratovanju na moru protiv modernih neprijateljskih plovih jedinica.

I danas, kad ulazimo u šibensku luku, vidimo istu ovakvu panoramu (na slici 10) kao u prvim danima nakon pobjede, ali je razlika ipak velika. Dvadeset godina upornog rada na podizanju Šibenika, 20 godina života socijalističke Jugoslavije, učinilo je ovaj grad onakvim kakvog smo ga uvijek željeli vidjeti: ponosnim, naprednim, novim i nadasve dragim gradom.

J. Celar

I PARALELA

U ŠIBENIKU IZMEĐU DVA RATA

ENGLISKI KRALI NA PROPOTOVANJU KROZ ŠIBENIK

Sredinom 1936. godine engleski kralj je sa svojom jahtom »Nahlin« uplovio u vode šibenskog arhipelaga, a zatim se kraće vrijeme zadržao u Šibeniku. Građani su s nestrpljenjem očekivali visokog gosta, ali ipak ono je najviše bilo među domaćim i stranim novinarima. Jer nije bilo sasvim lako iz neposredne blizine snimiti engleskog suverena. U tome je ipak najvještiji bio jedan američki foto-reporter koji je »uhvatio« uspješno snimku, uputio ju je avionom, a svom listu dao slijedeći telefonski izvještaj: — Pristup u katedralu bio je zabranjen svim osobama koje nisu nosile svetačko ruho. Suveren je imao da dođe u crkvu tačno u 10 sati. Ja sam pošao u jedan ovdajšnji samostan i zamolio za spas. Dadoše mi fratarsko ruho. U 10 i 30 sati bio sam u katedrali preobučen kao fratar. Kleknuo sam na klupu u desnoj strani lađe i skrušeno se molio da moj podvig uspije, da vas mogu zadovoljiti.

— Odjednom protihn! Ravno prema meni uputi se poglavica svećenika iz kora, biskup, šta li? Ja sam gubio svijest . . . — Brate u Kristu, reče mi biskup, ustani i dođi k nama na kor. — Ja podoh i stisnuh se u uglu prve klupe. Došao je engleski suveren i stao da razgledava veličanstvene stupove Jurja Dalmatinca i Nikole Fiorentinca. Eto ga sve bliže kora. Stisnuo sam moju »kameru« na grudima. Ruke su mi drhtale . . . ah, škiljoc . . . gotovo! I sve je dobro prošlo, ja sam izvršio nalog direktora, a vi, družice, još potencirajte sve moje muke, da ne bude skrt pri odmjerenju putnog računa, jer je ova snimka zaista uzeta iz najbliže blizine . . . »

TRI PREDSIJEDNIKA NA TRIBINAMA

Državna veslačka prvenstva odvijek su pobuđivala veliko zanimanje. Jedno takvo natjecanje bilo je održano u Šibeniku krajem srpnja 1937. godine. Jedan od tadašnjih novinara zabilježio je da su se na tribinama nalazila tri predsjednika klubova, tada najjačih u pomorsko-vodenoj sportu. Predsjednik »Krke« dr Jure Dominis znao je vješto maskirati unutrašnje uzbuđenje i nakon što bi trka za trkom prošla, a drugi iznijeli pobjedu, rekao bi: »Nismo se ni nadali ovoj trci«. No sve je tako išlo do zadnje trke, do osmerke. Sa cilja, gdje su se nalazili suci, pa sve do tribina krstario je šjor Jure.

— »Krka« vodi, da, da, šaptao je. Još uvijek prvi, a onda kad je osmerak »Krke« prošao prvi kroz cilj, uzdahnuo je: »Osmerak! I krv je ponovo ušla u kapilarne cijevi lica, njegov smjehak je bio opet prirodan, a oči sjale kao za doba dobrih parnica.

Kajo Reić, predsjednik splitskog HVK bio je opet najstretiji na tribinama. Kada je njegov klub odnio pobjedu prvog četverca, rekao je šjor Kajo sav ushićen: »Nama je dosta, kao afirmacije! No kad su te »afirmacije« pristizale dalje kao kiša, kajino lice bilo je sve radosnije.

Neutješiv je bio dr Ivo Stalio, predsjednik »Gusara«. Njegov klub je loše prošao. Niti jedna pobjeda, niti jedna trofej, a toliko ih je branio. Kada su trke završile, nitko ga nije mogao naći na tribinama. Pokupio se tiho i iščezao.

ŠIBENČANKE PROTIV OPĆINE

Evo što je šibenski reporter zabilježio u godinama prije rata: — U Šibenik je stigla najpogibelnija pošiljka, otkad ovaj Krešimirov grad postoji. Dražesna pošiljka sadržavala je nekoliko tuceta »animitki«, tj. veselih dama koje su po splitskim kavanama u gluho doba noći davale života Splićanima. Jedan cijeli vagon trećeg razreda istovaren je na šibenskoj stanici tih mladih dama, čiji je dolazak bio i te kako zažupan. Kad su sutradan bezazlene Šibenčanke išle na pazar i ribarni-

cu i opazile toliko mladih i stranih Eva po gradu, stale su se raspitivati, koja li je to ekskurzija stigla u Šibenik.

— Kakva ekskurzija, kakve studentice? — kazala je neka gospođa pred ribarnicom. To su nam poslali iz Splita, da svi naši muževi još više polude! Tamo je, naime, izdana naredba, da se u kavanama smiju držati samo konobari, a da ove više ne trebaju . . .

— Onda su to kelnerice? — Ne . . . E da su kelnerice lako bismo mi s njima. One ti rade ova-ko. Kad muškarac dođe u kavano, približi mu se stolu, pozdravi i sjedne. Pa daj ovo, daj ono, plati joj fino piće, a toga mođe popiti ka spužva.

— I jede? — Ih . . . a ko bi je najeo? puši ka Turčin . . . a šta da ti pričam.

— A žena i djeca čekaju kod kuće . . .

Kako su Šibenčanke reagirale? Čak i one koje godinama nisu razgovarale i bile u krvnoj zavadi, onog jutra se izmirile i prišle jedna drugoj, da izmijene misli o sudbonosnom događaju. One su se odmah stavile u obranu. Gdje je koja zatekla svog muža kod kuće, pritegla je uzde, da bez nje iza zapada sunca više ne može na ulicu.

Žene u Šibeniku tražile su sankcije i uputile peticiju Općini, koja je dozvolila da ove damice dođu u Šibenik.

— Svemu je kriva Općina, rekla je jedna.

— Dabome, dodala je druga. Di se je to doživilo, da ih u Općini ima preko polovine neženja. I načelnik i donočelnik i toliki drugi, svi su oni neženje. Nemaju žene, pa im treba zabave . . .

Svoj prvi ultimativni zahtjev Šibenčanke su formulirale riječima: — Tražimo žensku policiju! Poput one kakva je osnovana u Splitu i animirane su bile prisiljene napustiti Split. No u Šibeniku do toga nije došlo, jer je njihov apel ostao »glas vapijućeg«.

da ne baci pogled na ovu dekoraciju kavane.

U popodnevnim satima nahrupje pravi kavanski gosti koji reflektiraju na dobru crnu kavu i čiste, skoro nove karte za »briškulu«. Lako je zadovoljiti oženjenog gosta, ali ovima je teško ugoditi. Jedan hoće svijetli kapuciner, drugi tamni, jedan vrući, drugi mlaki, nekome je kava prejaka, drugome preslaba i šjor Niko mora da u kuhinji drži dvadeset raznih posuda, da ove svoje supatnike poslužuje. Zna on po sebi, kakvi su ovi njegovi gosti . . .

A u javnim poslovima »Medulić« je aeropag, iz koga poleti u grad i osuda i povlađivanje. »Čuvaj se se-njske ruke«, veli Senoa, a mi ovdje u Šibeniku »Čuvaj se osude kavane »Medulić«.

TIN UJEVIĆ NA ZABAVI ŠIBENSKIH NOVINARA

Grupa šibenskih novinara u prisustvu onih iz Splita i ostalih gradova Dalmacije priredila je krajem 1937. godine zabavu pod nazivom »Noć bez cenzure« u salonima hotela »Krke«. Malo prije početka zabave stigao je brodom iz Splita Tin Ujević, silno raspoložen. Na njemu fino večernje odijelo, sav izbjiran i očesljan. Takav je bio uveden u salu. Cijelo veče su mu Šibenčani, a pogotovo Šibenčanke iskazivali neobičnu pažnju, ali ga nikako nisu mogli nagovoriti, da progovori barem nekoliko riječi, bilo o radanju sunca, o ljubavi ili nešto o svom boemstvu. Sutro je i zvakaoo gumu! U sali je morao nešto da primijeti, što ga je zavelo u tajanstvenost, vjerovatno koju lijepu građanku, koja ga je podsjecala na ljubav sa pariških bulevara . . .

Osam mjeseci Tin ne pije, a mjesec dana i ne puši. I kad je na stolu vidio bocu bijelog vina, zgrješio je i popio nekoliko čaša. Prekid apstinencije nikako mu nije prijao. — Ne osjećam se dobro . . . pogotovo ne, da bih mogao govoriti, ispričavao se cijelo veče.

PEKARI STRAJKUJU - ŠARINI NOSE VRECE!

U Šibeniku je u predratno doba često dolazio do štrajkova radnika koji su se opravdano bunili na male zarade i težak život. Tako je među ostalim došlo do štrajka pekarskih radnika i ujedno da jedne generacije koja je sve siromahe Šibenika pridigla barem za jedan centimetar. Građskim ulicama proširila se vijest: Šarini nose-vreće! Vijest se širila munjevito brzinom i cijeli grad hrlio je prema Građi da na svoje rođene oči vidi tu neobičnu dogovrštinu. Sa teretnih kola istovarivala je vreće brašna čudna družba. Sare zasukanih rukava naginje se pod jednu vreću, a onda je prihvatilo obim rukama za gornje rubove, upativši se put magazina. Tako redom za njim i svih pet njegovih sinova. Sin mu Ante, pa Mate, bankovni mozak firme i ostala tri sina. I pored svega toga štrajk je uspio, radnici su dobili veće zarade.

KAKO JE ZAVRŠIO DUEL VAROŠANA I CRNIČANA?

Dvadesetih godina ovog stoljeća stajali su momci iz Varoša u ljutoj borbi s onima iz Crnice. Naravno, radi djevojaka. I Varošani jedne večeri dođu u Crnicu u jakom broju i postaviše zasjedu na crničkom groblju. Čekali su crničke momke koji su pili u jednoj krčmi nedaleko groblja, pa da ih u prolazu napadnu.

Noć je. Odjednom se sa jednog svježeg groba počne nešto dizati. Začu se neki čudni šustanj i mladić koji je bio sasvim blizu, poviče u strahu nešto nerazumljivo i stade bježati. Njegovi drugovi nisu ni pitali zašto bježi, nagnuše za njim, pa preko ograde groblja u pravcu grada. Bježali su tako sve do Poljana.

— Šta je bilo, upitaše ga.

— Vi ne znate? Vidio sam kako se sa groba diže vijenac i grob otvara . . .

A uistinu je nešto zašuštalo i traka vijenca sa groba se podigla — uslijed vjetrova koji je duvao.

Ali varoški mladići nisu više išli u Crnicu, ne bi ni za stotinu djevojaka, pa makar u Varošu ne našli ni jedne pristale djevojke spremne za udaju. Ni momci iz Crnice više nisu izlazili poslije zalaza sunca iz kuće . . .

I DIJELIČ RATA I SLOBODE

SUSRETI PREŽIVJELIH U DAHAU I BUHENVALDU

Aušvic - Dahau - Buhenvald - »tvornice« poniženja, patnje i smrti milijuna ljudi.

Hitlerovski metodu ubrzane likvidacije sačinjavali su krematorijumi i plinske komore u kojima su se dnevno »proizvodili« leševi djece i odraslih.

»Medicinski eksperimenti« u laboratorijima i drugi vidovi nasilja bili su neshvatljivi čovjeku. Sjećanje preživjelih logoraša na teška vremena prošlosti bit će uskoro ispunjena suzama, uz komemoracije i polaganje cvijeća.

Petog svibnja ove godine putuje u Njemačku grupa od osam preživjelih logoraša s područja Šibenika, koji će s mnogim drugim bivšim logorašima iz preko 18 evropskih zemalja prisustvovati proslavi dvadesete godišnjice oslobođenja nacističkih logora. Proslavu je upriličila Međunarodna organizacija preživjelih logoraša. Sudjelovanje naših predstavnika, kao i ostalih predstavnika s područja SR Hrvatske, omogućili su Republički odbor Saveza udruženja boraca NOR-a i Općinski odbor SUBNOR Šibenik. Putovanje na proslavu financijski su pomogle i radne organizacije u kojima su isti zaposleni.

Prije polaska na tu rijetku i tuznu proslavu zamolili smo drugu VINKA PANJKOTU da nam kratko ispriča na koji je način dospio u koncentrac-

šao pobjeći, ali nisam uspio. Uhapili su me Nijemci 4. listopada 1943. godine . . .

Bio je to veliki transport ljudi za Njemačku. Putovanje je trajalo sedam dana. Kroz to vrijeme hranu smo dobili samo tri puta. Polovinom listopada 1943. godine stigao sam u čuveni logor Dahau. Nakon groznih i mučnih dvadeset dana provedenih u Dahau prebačen sam u logor Buhenvald, gdje sam ostao sve do oslobođenja toga logora, odnosno do 11. travnja 1945. godine.

Stigavši u Buhenvald, dobio sam broj 35522-k koji mi je bio postavljen na lijevoj strani grudi i na bedri desne noge. U tome logoru sudbinu sam dijelio s drugovima: Tomislavom Erakom, Simom Radovčićem, Josipom Jerkov, Vujom Bjelanovićem,

bi jedan od te sedmorice dobio glavu kruha. Iscrpljen glađu i žeđu i željan hrane, taj bi počeo trčati a za njim ostala šestorica. Nastala bi grozna tuča, koja bi se često tragično završavala. Nacisti bi te »predstave« sa užtkom promatrali i cinički se smijali.

Drugi detalj njihova izjvljavanja: bila je to naredba o uređenju »opel-placa« (prostor gdje su se prebrojavali i postrojavali logoraši). Da bi se to »dobro« iskonstruirano naređenje provelo, trebalo je izvršiti donos kamena sa udaljenosti od dva kilometra. Nacisti bi uz debeli bič kontrolirali »disciplinu« zatočenika, da se ne bi slučajno neki zaboravio pa nosio »manji« kamen. Mnogo ih je tada ostalo uz hladan kamen zbog nesnošljive hladnoće, iscrpljenosti i gladi.

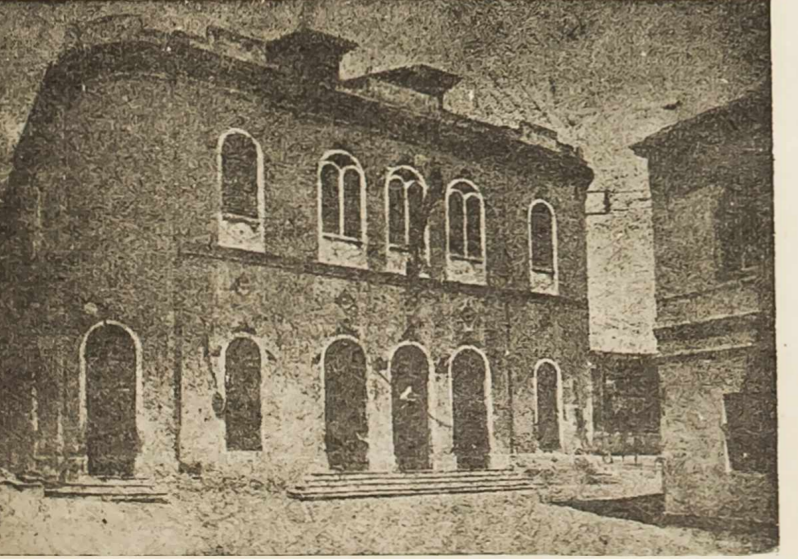
Kako su već u našem listu opisane strahote i mučne scene iz zloglasnoga logora Dahau, o kojem je u nizu napisa pisao bivši logoraš Tomislav Dean, s kojim se zajedno nalazio i Miloš Trlaja, preporučili smo riječ Tomislavu Eraku da nas još kratko upozna o »životu« u logoru Buhenvald, u kojem se nalazila većina iz grupe koja putuje na proslavu. Evo što nam je on ispričao.

Logor Buhenvald, što znači - bukova šuma, smješten je na jednome šumovitom brijegu udaljenom 7 km od Vajmara, glavnoga grada Tiriške oblasti, u kojem su nekada živjeli i radili Gete, Siler, Herder, List

GOSTOVANJE SPLITSKOG NARODNOG KAZALIŠTA

Drama o borbi starog i novog

U četvrtak, 29. travnja, u Šibeniku će, drugi put u ovoj sezoni, gostovati dramski ansambl Narodnog kazališta iz Splita. Tom će prilikom gosti u dvorani Narodnog kazališta prikazati dramu »ANEMI« od suvremenoga dubrovačkog autora Fede Šehovića.

rajući u svojim dramama i komedijama današnju dubrovačku sredinu, njene probleme i njene ljude.

I drama »Anemi« događa se u naše dane i prikazuje isječak iz dubrovačkog ambijenta, u kome se, kao i u drugim sredinama, vodi borba između starog i novog, odvija neminovni društveni proces u kome će doći do izražaja nove socijalne grupacije. »Anemi« je i drama atmosfere s interesantnim scenskim likovima, a posebnu draž ovoga djela predstavlja bogati piščev jezik koji vjerno ocvrtava specifični dubrovački kolorit.

Splitsku praiizvedbu te Šehovićeve drame režirao je Ante Jelaska. Prilikom gostovanja u Šibeniku naslovnu će ulogu tumačiti Darinka Vukić-Vrca, a u ostalim ulogama će nastupiti Tereza Vrca (Tereza), Ivo Marjanović (Toni), Zvonko Lepetić (Vlaho) Vlatko Perković (Orsat), Rade Perković (Salko), Bogdan Buljan (Joško), i Andre Marjanović (Niko). Scenograf je Ante Puhalo, kostimograf Ivica Raunig, dok je scensku muziku komponirao Ivica Bašić.

Šao pobjeći, ali nisam uspio. Uhapili su me Nijemci 4. listopada 1943. godine . . .

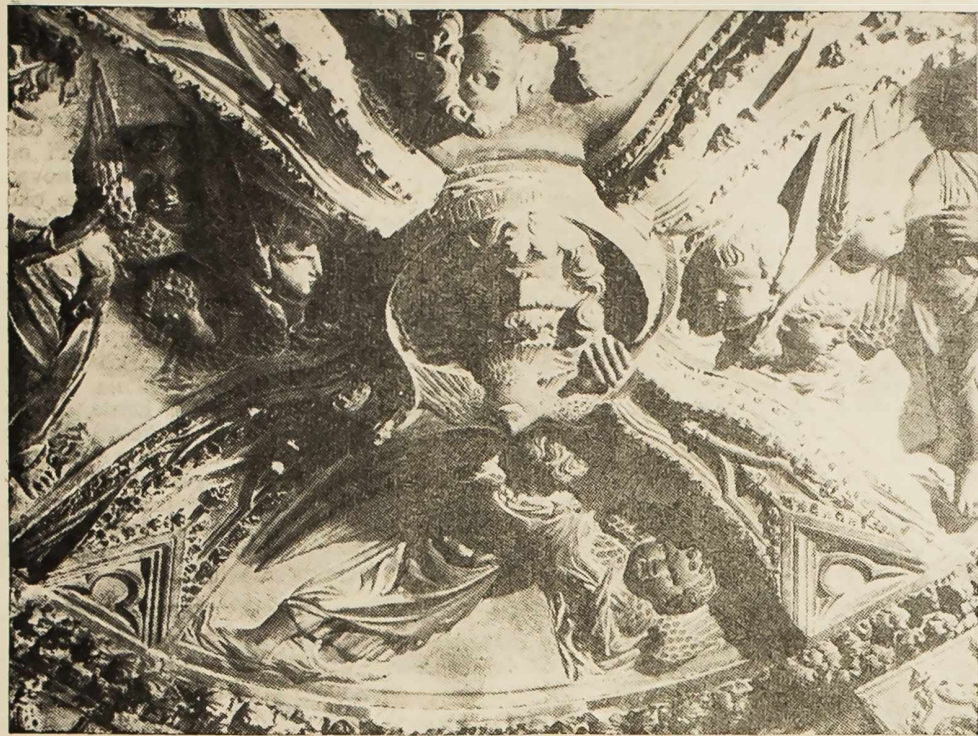
Bio je to veliki transport ljudi za Njemačku. Putovanje je trajalo sedam dana. Kroz to vrijeme hranu smo dobili samo tri puta. Polovinom listopada 1943. godine stigao sam u čuveni logor Dahau. Nakon groznih i mučnih dvadeset dana provedenih u Dahau prebačen sam u logor Buhenvald, gdje sam ostao sve do oslobođenja toga logora, odnosno do 11. travnja 1945. godine.

Stigavši u Buhenvald, dobio sam broj 35522-k koji mi je bio postavljen na lijevoj strani grudi i na bedri desne noge. U tome logoru sudbinu sam dijelio s drugovima: Tomislavom Erakom, Simom Radovčićem, Josipom Jerkov, Vujom Bjelanovićem,

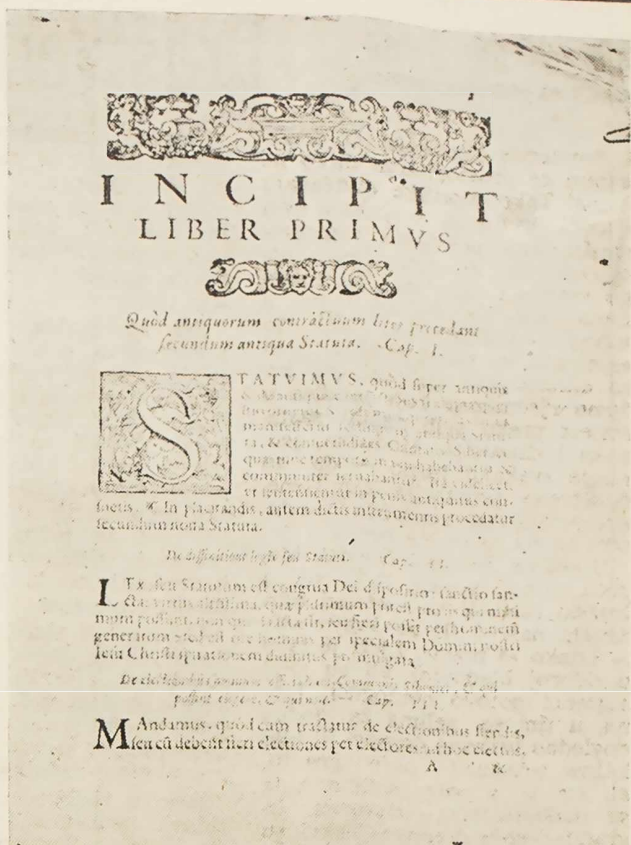

Grgo Radačić, Sime Radačić, Tomislav Erak, Ivica Bjelanović, Josip Jerkov

Vinko Panjkota, Ivica Mikulandra, Miloš Trlaja

isječak prošlosti

Kulturna baština Šibenika velika je i neprocjenjiva. U svojoj dujoj povijesti Šibenik je i politički i kulturno zauzimao stanovitu autonomiju i u cjelini se borio za očuvanje svoga življa i onoga što je njegovo. U tome je i uspio. Njegovi ljudi dali su značajan doprinos umjetnosti, kulturi, nauci i drugim područjima života. Evo jednoga dijela iz velike množine kulturno - historijskih spomenika grada.

Kad govorimo o Šibeniku, onda je svakako jedan od najznačajnijih spomenika i onaj u kojem se prvi put spominje ime Šibenik. To je darovnica kralja Petra Krešimira IV koji u jednoj ispravi sačinjenoj u Šibeniku 1066. godine daruje kraljevsku slobodu samostanu Sv. Marije u Zadru. U toj darovnici spominje se Šibenik prvi put u nekom pisanom dokumentu.

Na jednoj od slika vidi se prva stranica djela Fausta Vrančića, šibenskog plemića; djelo nosi naziv »Machinae novae«. To je zbirka njegovih izuma i konstrukcija, vrlo detaljno razrađenih, iako ne uvijek originalnih. Ovo je jedini primjerak toga djela u Jugoslaviji. Štampan je 1605. godine u Veneciji: sa slikama, skicama i objašnjenjima na 4 jezika.

Izraz autonomije šibenske komune bio je i njezin statut iz 1608. godine. On je regulirao organizaciju, izbor i nadležnost vlasti komune. Ovi najstariji šibenski kodificirani propisi nose naziv »Volumen statutorum legum et reformationum civitatis Sibenice«. U Vrančićevoj zaostavštini sačuvao se kompletan prijepis šibenskog statuta sa svim reformacijama, od kojih mnoge i nisu bile unesene u štampani statut. Danas postoje u Šibeniku dvije knjige šibenskog statuta, koje se čuvaju u Muzeju.

Šibenski novac — bagatin. Šibenska komuna imala je i kovala svoj vlastiti novac, tzv. šibenski bagatin, a izrađivan je od mjedi. Godine 1485. općina je zamolila mletačku vladu da joj dozvoli kovanje sitnog novca, što je vlada i odobrila. To je bio novac za mali promet, pored onoga koji je bio jedinstven u upotrebi za čitavu Dalmaciju. Na jednoj strani novca nalazi se lik svetog Mihovila, zaštitnika grada, koji ubija konjcem zmaja, a okolo je natpis: S. MICHAEL SIBEN. Novac je bio veličine pola dinara.

Svod krstionice. Naiveći doimet gotске ornamentike Juraj Dalmatinac dostigao je gradeći krstionicu Katedrale. Na njenom stropu je lik Boga oca i golubica — simbola Duha svetoga. Svod je uokviren dvostukim kornišom, a u prostoru između fitola isklesani su likovi anđela. Divnićev grb u samostanu Sve-

tog Frane. Obitelj Divnića poznata je patricijska obitelj iz 15. vijeka, a spominje se još i prije. Na slici se vidi grb sa slovima F. N. D. S. T. D., a predstavlja najvjerojatnije kraticu ove rečenice: Ser Franciscus Nobilis Diphniucus Teologiae Doctor (gospodin Franjo plemeniti Divnić doktor teologije). To je ličnost veoma poznata u Šibeniku srednjega vijeka. Divnić je 1607. godine postao doktor crkvenog civilnog prava, a vršio je i različite općinske službe. Bavio se poviješću i arheologijom. Pokopan je u crkvi Svetog Frane.

Palača Foscolo. Palaču Foscolo neki nazivaju gotški dio samostana Svetog Lovre, koju je generalni providur za Dalmaciju Leonardo Foscolo 1653. darovao visovačkim franjevcima. Zgrada je podignuta u doba arhitekta Katedrale Jurja Dalmatina, polovinom 15. vijeka, vjerovatno po njegovu nacrtu. Gotovo je sigurno da su je gradili njegovi učenici. Puna je reljefa ispunjenih mistikom i originalnošću. Znade se pouzdano da je bila javna zgrada. Čak se

pretpostavlja da bi to mogla biti i prva Kneževa palača.

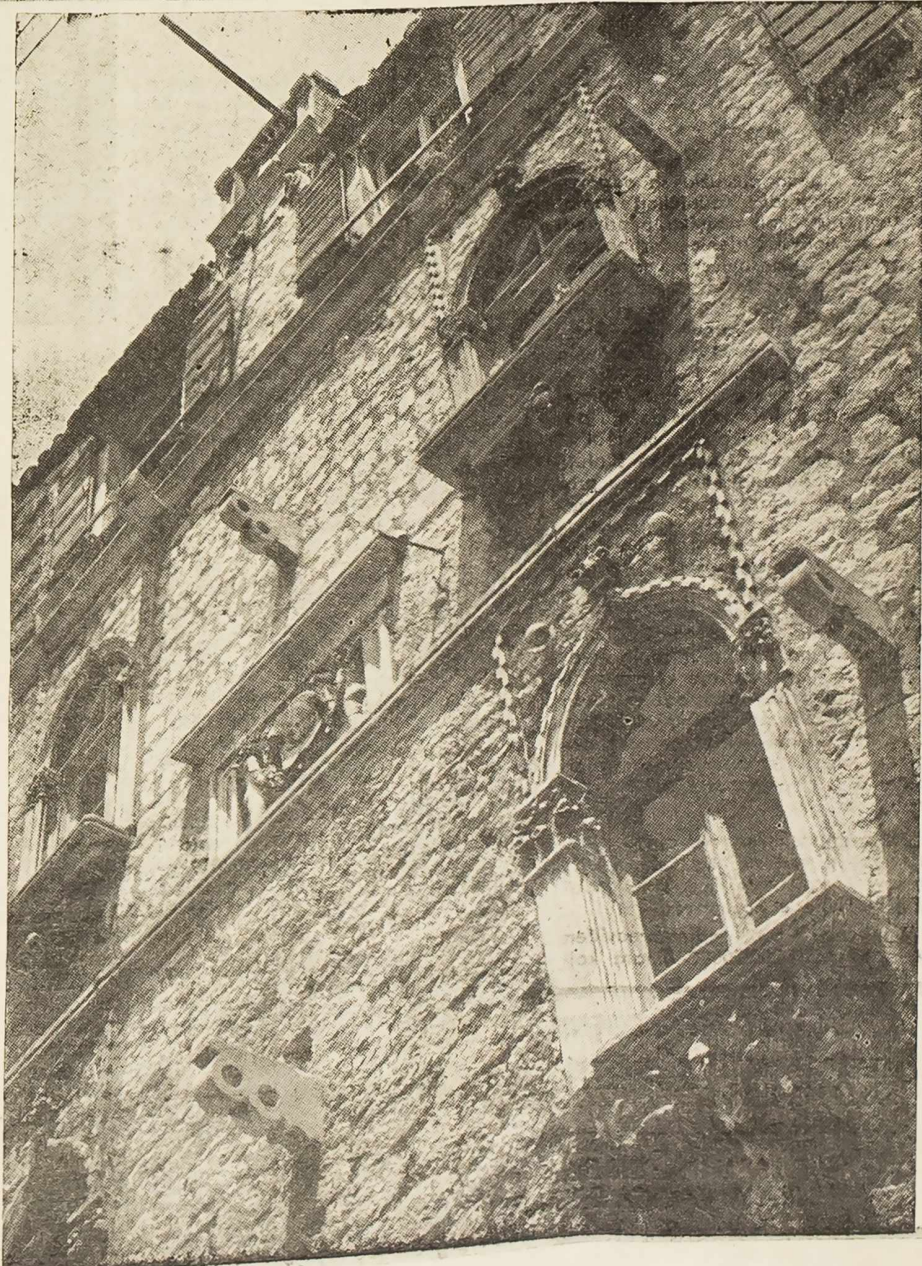
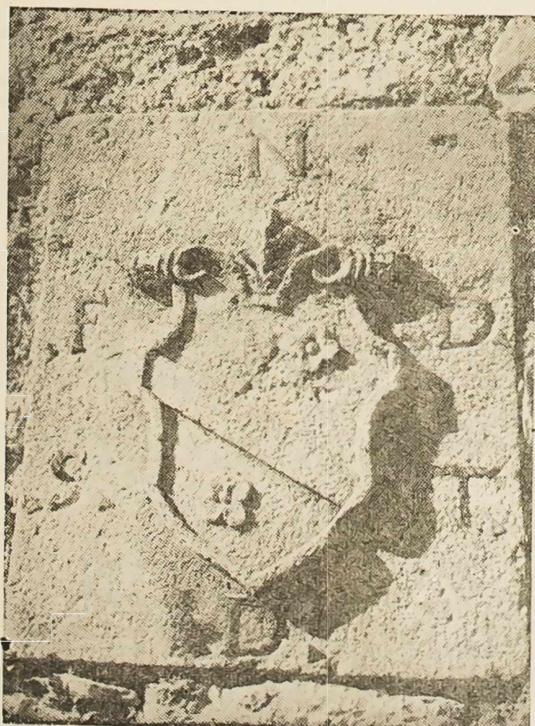
Šibenski muzej posjeduje veći broj amfora izvađenih iz mora u blizini Hvara. One su dospjevale na dno mora potonućem brodova. To govori u prilog činjenici da je u ovim vodama bio vrlo živ trgovački promet. Amfore su služile za prijenos zrnatog i tekućeg tereta. U pozadini amfora vidi se spomenploča iz doba francuske vladavine u našim krajevima (1807), a odnosi se na gradnju ceste Šibenik — Trogir.

Tekst i snimci: J. Celar

SLIJEDEĆI BROJ

IZLAZI 7. SVIBNJA

KAO DVOBROJ

SLOBODNA PLOVIDBA

PODUZEĆE ZA PRIJEVOZ SVIH VRSTA
TERETA PO SVIM MORIMA SVIJETA

ŠIBENIK

Radnim ljudima naše komune, svim
našim pomorcima i njihovim obiteljima

ČESTITA

PRVI MAJ

Prodaje proizvode širokog platna
i užarije odlične kvalitete - solidne
cijene

ČESTITA

PRVI

MAJ

Hotelsko turističko poduzeće
„RIVIJERA“
ŠIBENIK

ČESTITA SVIM RADNIM LJUDIMA
PRVI MAJ

Poduzeće „KOTEKS“
ŠIBENIK

čestita

Prvi maj

VETERINARSKA STANICA ŠIBENIK

čestita

PRVI MAJ

POLJOPRIVREDNA
ZADRUGA
„JEDINSTVO“
ŠIBENIK

čestita

PRVI
MAJ

**ŠUMSKO GOSPODARSTVO
ŠIBENIK**

Radnim ljudima čestita

PRVI MAJ

**PIVOVARA ZAGREB
SKLADIŠTE ŠIBENIK**

čestita

Prvi maj

**DRVNI KOMBINAT
ŠIBENIK**

čestita radnim ljudima **PRVI MAJ**

Drvodjelska zadruga
ŠIBENIK

čestita

PRVI MAJ

Antunac Blaž
BRIJAČ - ŠIBENIK

Sošnjim mušterijama čestita

PRVI MAJ

BOJADISARSKA ZADRUGA - ŠIBENIK

Radnim kolektivima i narodu šibenske općine

čestita

PRVI MAJ

NIRO „ŠTAMPA“ I „ŠIBENSKI LIST“

čestitaju vam

PRAZNIK RADA PRVI MAJ